

EPIGRAMMÁI

BEKÖSZÖNTŐ

Bakkhosz nedvét ontsd, kekropsz kupa, folyjon az óbor!
Hadd pezsdüljön föl végre vidám lakománk!
Hallgass el, Zénón, te tudós hattyú, s te, Kleanthész,
csak keserédes Erószt zengje dicsérve dalunk!

(5, 134)

PHILAINISZ

Engem nem versz át, ne zokogj, csalafinta Philainisz!
Elhiszem én: nem kell más, csakis engem akarsz.
Persze, csak addig, míg mellettem fekszel az ágyban.
Holnap más dugaszol, holnap az ő pöcse kell!

(5, 186)

EIRÉNÉ SZÉPSÉGE

Fénylő Eirénét látták meg a tünde Erósok,
Küprisz arany termét hagyta el épp a csodás.
Fejtől lábíg zsenge virág! Márványos a teste,
mint a szobor! Szűz báj árad a tagjaiból.
Ó, hány nyílveaszót lőttek ki a férfiszivekbe
rózsaszínű ijuk húrja amíg kifeszült!

(5, 194)

ADOMÁNY

Plangón adja vörös korbácsát és sima szíját,
 lóversenyt védő isten, e szent adományt!
 Mert a parázna Philainiszt meglövegolta keményen,
 bárha nyerítettek bőszen az éji lovak,
 tedd, hogy, jó Küprisz, pompás dicsfénye ne szűnjön,
 s lankasztó feledés kínja ne érje el őt!

(5, 202)

SZERELEM ELSŐ PILLANTÁSRA

Paphoszi Küprisz, a partjaidon meglátta Kleandrosz
 Níkot, míg úszott szelve a kék habokat,
 és fellobbant benne a vágy: a vizes gyönyörűség
 izzó szikrákkal szórta be gyenge szívét.
 És zátonyra futott a fiú, de a szárazföldön, a lány meg
 épphogy a vad vízből végre partra került.
 Kölcsönös, íme a vágy. Amiért esdett a fiú, azt
 most Küprisz tényleg partra vetette elé.

(5, 209)

SZERELMEM TERMÉSZETE

Könnyek, játszadozások, mért hoztok buja tűzbe,
 Küprisz lángjai közt lépegetek, minek új?
 Nem hagy el engem a vágy. De a nem szűnő szerelemben
 mindig más-más kint szül nekem Aphrodité.

(5, 211)

KÉRÉS

Hogyha netán Püthiát más dugja, nem is zavarom, ha
 társtalanul fekszik, hívd, az egekre, elő!
 Mondd ki a jelszót: Itt jön részeg tolvaj, a rabló,
 ám vezetője a víg és csupa tűz szerelem!

(5, 213)

A KÚTBA ESETT HÁROMÉVES KÖLYÖK

Arkhianaxot a néma tükörkép tünde varázsa
 megbűvölte, s a mély kútba esett a kölyök.
 Anyja kihúzta a víz felpuffasztotta fiúcskát,
 és tűnődött, hogy él-e a gyermeke még.
 Nem szennyezte halállal a nimfák szűzi lakát be,
 anyja ölén alszik szenderedőn-szuszogón.

(7, 170)

A HALOTT MONOLÓGJA

Matrózok, mért ástok el engem a víz közelében?
 Egy zátonyra futott távoli sírba való.
 Borzadózom, ha a tenger hullámszik közelemben!
 Níkétász vagyok és van szivetek, tudom én.

(7, 267)

6 JÓTANÁCSOK ÉLETRE-HALÁLRA

Mondd, milyen élet a jó? Az agórán csak civakodnak,
folyton a nyűg meg a baj, otthon a gond meg a kín,
izzadhatsz a mezőkön, a tengeren annyi veszély dül,
külföldön rettegsz, hogy kirabolnak, az is
baj, ha szegény vagy. Megnősültél tán? Nyomor ér el!
Nem nősültél meg? Majd fölemészt a magány.
Gond, ha fiad-borjad van, még rosszabb, ha netán, nincs,
ifjan eszed nincsen, vénen erőt ne remélj,
két választásod van, hogy menekülj: ne szüless meg,
vagy ha netán élnél, halj meg, amint teheted.

(9, 359)

(Fordította: Csehy Zoltán)

¹ Poszeidipposz (Kr.e. 310 – Kr. e. 260 táján): görög epigrammaköltő, Pellából származott. Mindössze 17 versét ismerjük (némelyik szerzősége ráadásul kétes). Epigrammái a Görög Antológia c. gyűjteményben maradtak fenn.

